

ת"פ 17221/04/12 - מדינת ישראל נגד לולה (לאה) גניני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 17221-04-12 מדינת ישראל נ' גניני
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רותם חזן

המאשימה

נגד

לולה (לאה) גניני (פורר)
ע"י ב"כ עו"ד עמית פרנטי

הנאשמת

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות הנאשמת.

א. רקע כללי:

2. מעשה בסכסוך בין שכנים בבניין רב קומות בעיר קריית אונו - בין הנאשמת, ילידת שנת 1941, לבין המתלונן, יליד שנת 1938. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום היו הנאשמת והמתלונן ואשתו שכנים, מזה עשרות שנים, בקומה השמינית בבניין, דלת מול דלת (להלן תכונה אשתו של המתלונן - המתלוננת; ושניהם ביחד - המתלוננים). לשם נוחות יכונה הנאשמת והמתלוננים ביחד - הצדדים). עד לאירועים מושא כתב האישום היו יחסי השכנות בין הצדדים תקינים; ומכל מקום לא היו ביניהם אירועי אלימות כלשהם.
3. בין רחבת ההמתנה למעליות שבקומה הנ"ל, לבין גרם המדרגות, מפרידה דלת (להלן - הדלת). בתקופה שעובר לאירועים מושא כתב האישום נהגה הנאשמת להשאיר את הדלת פתוחה - משום שהעדיפה לא להשתמש במעליות בשל פחדיה ממקומות סגורים, שלטענתה התעצמו בשל הליכי הגירושין בהם היא היתה מצויה באותו הזמן וחששותיה ממעקבים. המתלוננים, לעומת זאת, עמדו על כך שהדלת - הסמוכה לדלת דירתם - תישאר סגורה, וחשו כי השארתה פתוחה על ידי הנאשמת מהווה הפרעה לשגרת חייהם. בעדותו בבית המשפט הסביר המתלונן את עמדת המתלוננים בכך שמדובר ב"דלת אש", אשר מטעמי בטיחות חייבת להיות סגורה תמיד. מכל מקום, סוגיית הדלת היא העומדת ברקע האירועים מושא כתב האישום.

4. כתב האישום אוחד שני אישומים, שעניינם בשני אירועים שאירעו בבניין בחודש אפריל 2011, בהם - כך לפי הטענה - תקפה הנאשמת את המתלונן וגרמה לו לשריטות מדממות. הנאשמת הואשמה אפוא, בכל אחד מהאישומים, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

5. עיקר עובדות כתב האישום הן כלהלן:

אישום 1 (להלן - האירוע הראשון):

ביום 5.4.11, בשעה 9:48 לערך, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך ששרטה אותו, באמצעות צרור מפתחות שהיה בידיה, בכל חלקי גופו.

בתגובה "דחף המתלונן את הנאשמת אשר נפלה ונגרמה לה שריטה במרפק ימין".

כתוצאה ממעשי הנאשמת, כך כאמור בעובדות אישום 1, נגרמו למתלונן "שריטות מדממות בידו הימנית, שתי כפות ידיו וחזה שמאל, שהינן חבלות של ממש".

אישום 2 (להלן - האירוע השני):

ביום 26.4.11, בשעה 13:27 לערך, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך ששרטה אותו, באמצעות צרור מפתחות שהיה בידיה, בכל חלקי גופו.

בתגובה "דחף המתלונן את הנאשמת מעליו".

כתוצאה ממעשי הנאשמת, כך כאמור בעובדות אישום 2, נגרמו למתלונן "שריטות מדממות וחתכים מעל גבה שמאל ובעפעף ימין, המטומות במצח שמאל ועפעף ימין והמטומה ונפיחות סביב מרפק יד שמאל, שהינן חבלות של ממש".

6. להבהרת התמונה העובדתית יש לציין כבר עתה, כי האירוע הראשון אירע ברחבת ההמתנה למעליות בקומה בה מתגוררים הנאשמת והמתלוננים (הקומה השמינית בבניין), ואילו האירוע השני אירע בלובי הכניסה (בקומת הכניסה לבניין).

בנוסף, האירוע שני היה אירוע שהתפתח, במובן זה שתחילתו היתה באירוע נוסף מאותו היום (26.4.11). בבוקר אותו היום, בשעה 10:48, הזעיקה הנאשמת משטרה לבניין, בטענה שהמתלוננים מקללים אותה, מאיימים עליה ולא נותנים לה לצאת דרך הדלת על אף שאינה רוצה להשתמש במעלית. צוות של שני שוטרים הגיע למקום, שוחח עם הנאשמת ועם המתלוננים, ולאחר עריכת בירור הגיע למסקנה שלא מדובר באירוע פלילי ועזב את המקום (ר' דו"ח הפעולה נ/3). האירוע השני אירע מאוחר יותר, עת הנאשמת והמתלונן נפגשו בלובי הבניין, בסמוך לשעה 13:27.

7. הדיון בתיק זה החל לפני מותבים אחרים. לאחר כמה וכמה דחיות, שנגרמו בעיקרן בשל התנהלות הנאשמת, נשמעה התשובה לאישומים במסגרת המוקד, באמצעות ב"כ הנאשמת. בתשובה זו לא כפרה הנאשמת בעצם קרות האירועים מושא כתב האישום אלא רק באשמתה הנטענת בגינם. לטענתה, בשני האירועים המתלונן הוא זה שתקף אותה וגרם לה לחבלות, ואילו היא פעלה על מנת להגן על עצמה בלבד (ר' בפרוטוקול, עמ' 10).

עיקר פרשת התביעה:

ב.

8. מטעם המאשימה העידו לפני המתלוננים וכן החוקר, שגבה את הודעתה הראשונה של הנאשמת. יתר מוצגי התביעה הוגשו בהסכמה.

(1) עיקר עדות המתלונן:

9. בחקירתו הראשית לפני פתח המתלונן וסיפר כי המתלוננים מכירים את הנאשמת מזה 35 שנים, כשכנים באותה הקומה, וסיפר כי **"יחסים תמיד היו נורמליים"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 5). דא עקא, שהנאשמת החלה לפתוח את הדלת **"וזה מאוד הפריע לנו. זה דלת אש שצריכה להיות סגורה"** (שם, שורה 13).

10. המתלונן המשיך וסיפר, לעניין הרקע הכללי לאירועים, כלהלן:

ת. **...אמרתי לה פעם, פעמיים, אני לא זוכר. ראיתי שהיא עושה את זה** (פותחת את הדלת - ש.א.). **דווקא כדי להרגיז אותנו. באותו הזמן, היינו היחידים מתוך 40 דיירים שהיינו איתה ביחסים של דיבור. אף אחד בבניין לא דיבר איתה. היו קונפליקטים. ועד הבית גם עשה לה משפט.**

ש. **מה זאת אומרת שהיא הייתה פותחת אתה דלת?**

ת. **כשהיא יצאה מהבית וירדה במדרגות, היא פתחה את הדלת ושמה משהו כדי שישאר פתוח. היא שמה זבל, אבנים, קרשי עץ, עיתונים. זבל, בלטות. ממש ליד הדלת שלנו. אני נכנסתי גם לאובססיה, ואמרתי אם ככה אני אזכור** (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 14 ואילך. ההדגשות הוספו).

11. בחקירה הנגדית הטיח ב"כ הנאשמת במתלונן כי במשטרה הוא לא העלה שיקולי בטיחות כלשהם בעניין הדלת, אך המתלונן הכחיש את הדברים וטען כי אמר זאת לשוטר **"שהיה מבקר"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 19). המתלונן אמנם אישר כי אמר שרוחות מהדלת הפריעו למתלוננים, אך עמד על גרסתו שסוגיית הדלת היא עניין של **"בטיחות גרידא"**.

12. הגם שבתחילה טען המתלונן כי אינו דופק בדלתות השכנים, בהמשך הדברים אישר המתלונן כי אמנם דפק על דלתה של הנאשמת מספר פעמים **"כדי לבקש לסגור את הדלת"** (שם, עמ' 19 שורה 9). המתלונן הסביר כי דפק כאמור כאשר ראה שהנאשמת פתחה את הדלת, בכדי לומר לה שהדלת צריכה להיות סגורה, אך הנאשמת היתה עוקבת אחריו באמצעות עינית דלת דירתה וברגע שהוא היה נכנס לדירתו היא הייתה יוצאת מדירתה ופותחת את הדלת מחדש (שם, שורה 13 ואילך). המתלונן אישר כי הוא **"עצבני"**, אך הוסיף וטען שאינו אגרסיבי (שם, שורה 25).

13. עוד יש לציין כי המתלונן הכחיש שהוא ואשתו כינו את הנאשמת בכינויים מעליבים - כגון **"כולירה"**, שכדבריו **"זה מחלה קשה מאוד"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 27) - אך המתלונן אישר כי אמר לנאשמת שהיא חולה וזקוקה לאשפוז (שם, שורה 31). המתלונן אף הוסיף וטען שהנאשמת אושפזה בכפיה, לבדיקה פסיכיאטרית, וסיפר כי שמע זאת ממישהו, **"כנראה שוטר מקריית אונו"** (שם, עמ' 20 שורה 4).

14. בהמשך הדברים השמיע ב"כ הנאשמת למתלונן הקלטות, שלפי טענת הנאשמת היא ערכה בבוקר האירוע השני (ביום 26.4.11), ושאל אותן לגבי תוכן. המתלונן הכחיש כי קולו נשמע בהקלטות,

הגם שלא באופן חד משמעי; כלהלן:

- ש. משמיע לך הקלטה נוספת... דפיקות. "את צריכה להיזהר גברת, אני מאבד את השליטה כבר". אלו דברים שאתה אמרת?
- ת. לא בטוח שזה הקול שלי. בשבילי זה כלום. בשבילי חשוב האגרסיה שלה.
- ש. אני מדבר על האגרסיה שלך?
- ת. בסדר, אתה רואה את זה ככה. שיהיה לך לבריאות.
- ש. משמיע לך שוב, את אותה ההקלטה. (משמיע) זה גם בן אדם עם קול דומה לשלך, במבטא רוסי, תפתחי את הדלת, ואתה דופק לה.
- ת. אני לא זוכר. לא הרבצתי לה ולא גרמתי לה נזק פיזי.
- ...
- ש. אני מריץ ל-2:55, פה זה כבר נהיה יותר מכוער (משמיע).
- ת. בכעס אפשר להגיד הרבה דברים.
- ש. אני משמיע לך את ההקלטה מ-2:55. (משמיע) "כולירה, אני מאבד את השליטה. כולירה". זה הסגנון שלך? זה מר פייכמן, מה שאתה אמרת?
- ת. זה לא הסגנון שלי. אל תדביק לי סגנון.
- ש. הקול ששמענו עכשיו...?
- ת. לא בטוח שזה שלי. לא בטוח. אפשר לפברק כל מה שתרצה. אי אפשר לפברק? פצעים אפשר לפברק (ר' בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

(א) האירוע הראשון:

15. האירוע הראשון אירע כאמור בקומה בה מתגוררים הצדדים. את פרטי האירוע תיאר המתלונן לפניי, בחקירתו הראשית, כלהלן:

ת. האינצידנט הראשון קרה כשתמיד (כנראה צ"ל "כשכמו תמיד" - ש.א.) כשהייתי יוצא ראיתי את הדלת פתוחה. היא הייתה מביאה דברים מפח הזבל, מלמטה, מה שזורקים אנשים, והייתה שמה את זה שם. אני זורק את זה למטה ואומר שהמנקה ייקח את זה...

ראיתי את הדלת פתוחה ואני סגרתי אותה(ה). היא כנראה עקבה אחרי. היא גם צילמה אותנו. היא יוצאת וסוגרת את הדלת בחזרה. אז לקחנו אותה בידיים או חיבקנו אותה, לא נתתי מכות ושום דבר, בגלל שהיא דחפה אותי לקחתי אותה והכנסתי אותה לדירה שלה. כל זה קרה בחדר המעליות. בקומה שלנו. דחפתי אותה לתוך הדירה בכוח, והיא נפלה בתוך הדירה ואז סגרתי אחרי את הדלת שלה, כאילו שהיא בפנים ואני בחוץ. אני חושב שאשתי קראה למשטרה.

עמוד 4

ש. תתאר שוב את הסיטואציה?

ת. יצאתי מהדירה שלי ראיתי את הדלת פתוחה וסגרתי אותה. היא באותו רגע יצאה מהדירה שלה, דחפה אותי כדי לסגור את דלת האש. סליחה, כדי לפתוח את דלת האש. אני סגרתי והיא דוחפת כדי לפתוח (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 23 ואילך. ההדגשות הוספו).

16. ב"כ המאשימה ביקשה לרענן את זיכרונו של המתלונן - תחילה באמצעות תמונות שלו מיום האירוע (5.4.11), המתעדות שריטות (ת/3), ולאחר מכן מתוך דברים שאמר המתלונן בהודעתו מאותו היום - כלהלן:

ש. אני מראה לך שאמרת שהיא תקפה אותך עם מפתחות בידיים.

ת. אני לא זוכר את זה. מפתחות היו באינצינדנט השני. אם התמונות האלו זה מהאינצינדנט הראשון, מבחינת התאריך, אז כן, היא תקפה אותי עם המפתחות. אני לא יכול לזכור (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 23 ואילך. ההדגשות הוספו).

ובהמשך:

אני לא זכרתי שנגר(ם) לי נזק פיזי באינצינדנט הראשון, אבל יש תמונות. מרגע שסגרתי את דלת האש, דחפה אותי בכוח. הרביצה. רואים תמונות (שם, עמ' 16 שורה 6).

17. בחקירה הנגדית הכחיש המתלונן כי היה ללא חולצה באירוע הראשון. כאשר עומת עם העובדה שהתמונות ת/3 כוללות תמונות של שריטות בחזה - כך שלא סביר שלבש חולצה - הוא השיב: "אני גם שם (בתמונות - ש.א.) עם חולצה או שהורדתי את החולצה במשטרה כדי שיצלמו" (ר' בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 32 ואילך).

18. כאשר נטען כלפי המתלונן כי הוא זה שדחף את הנאשמת, הוא השיב כלהלן:

ש. אתה דחפת אותה באותו אירוע הראשון?

ת. באירוע הראשון היא דחפה אותי, אני חיבקתי אותה והכנסתי אותה ישר לדירה שלה.

ש. נכון שהידית של הדלת שלה, היא כזו שאם נסגרה אי אפשר לפתוח מבחוץ?

ת. הדלת הייתה פתוחה.

...

ש. היא נפלה באותו אירוע?

ת. כשאני הכנסתי אותה לדירה שלה, עזבתי אותה והיא נפלה.

ש. היא נפלה כבר בתוך הדירה שלה?

ת. כן.

ש. זאת אומרת שאתה היית בדירה שלה?

ת. אני לא נכנסתי לדירה. הדלת הייתה פתוחה, ואני הכנסתי אותה (ר' בפרוטוקול,

עמ' 21 שורה 5 ואילך. ההדגשות הוספו).

19. המתלון אישר, כי לאחר שנחקר בגין האירוע הראשון קצין משטרה הורה לו להימנע מליצור קשר עם הנאשמת, אך הכחיש - אם גם בחצי פה - כי הפר איסור זה:

ש. אתה נחקר, ולאחר החקירה שלך בעצם השוטר אומר לך, שאתה והיא צריכים להיות רחוקים. אסור לך ליצור קשר איתה?

ת. נכון, ולא יצרתי קשר.

ש. האם יצרת קשר איתה? זאת אומרת שאני מבין מדבריך שאתה דפקת על הדלת שלה שלוש פעמים זה לא היה בתקופה הזו שהיה אחרי האירוע.

ת. כן. זה היה בתקופה הזו. הפרתי, או קיי. אבל לא דיברתי איתה.

ש. כי היא לא ענתה לך. אבל אתה דפקת על הדלת?

ת. סליחה, אני דופק ככה, גברת, הדלת צריכה להיות סגורה (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 10 ואילך. ההדגשות הוספו. יוטעם, כי ההוראה הנ"ל היתה הדדית ושני הצדדים נדרשו להימנע מליצור קשר ביניהם).

20. ב"כ הנאשמת ביקש להגיש את ההודעה שנגבתה מהמתלון באותו היום (5.4.11. הוגשה וסומנה 2/נ). כעולה מההודעה זו, המתלון נחקר באזהרה, בחשד שתקף את הנאשמת במהלך ויכוח ביניהם. המתלון הכחיש את החשד וטען כי רק התגונן מפני תקיפת הנאשמת.

יחד עם זאת, המתלון לא הזכיר את נושא "בטיחות האש" ואף הודה, אם גם בחצי פה, בדחיפת הנאשמת ובהפלתה:

...אני לא תקפתי אותה אני התגוננתי, היא תקפה אותי עם הידיים והיו לה מפתחות בידיים וגם תקפה אותי עם זה וגרמה לי לשריטות בכל הגוף. אני לא תקפתי אותה רק התגוננתי ודחפתי אותה ולא מעבר לכך.

ש: יש ביניכם סכסוך?

ת: אני גר בבניין והדלת של חדר המדרגות צמודה לדירה שלי היא כל הזמן פותחת את הדלת ומשאירה אותה פתוחה, בקשתי ממנה לסגור את הדלת כמה פעמים והיא לא עושה את זה. הדלת מפריעה לנו. היום יצאתי החוצה וסגרתי את הדלת והיא ראתה את זה ותקפה אותי.

ש: אתה זקוק לטיפול רפואי?

ת: לא.

ש: יש סימנים בעקבות התקיפה שלה?

ת: כן (הערת החוקר: מציג בפניי שריטות מדממות...)

...

ש: איך דחפת אותה?

- ת: עם הידיים.
ש: תקפת אותה?
ת: בכלל לא.
ש: כשדחפת אותה היא נפלה?
ת: אני חושב שכן (ר' נ/2, שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

(א) האירוע השני:

21. לגבי האירוע השני טען המתלונן בחקירתו הראשית כי הוא אירע "כמה חודשים" לאחר האירוע הראשון (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 15), הגם שהאירועים אירעו כאמור באותו החודש. מכל מקום, המתלונן טען כי הדבר היה בעת שאשתו שלחה אותו לזרוק זבל. הוא הגיע ללובי הכניסה לבניין, עם שקית הזבל ביד, והנאשמת בדיוק נכנסה מבחוץ, מולו.

22. לטענת המתלונן, בשלב זה קיללה אותו הנאשמת ובהמשך תקפה אותו; כלהלן:

ת. היא התקיפה אותי. היא הגיעה מבחוץ. אני בלובי והיא נכנסה בדלת הכניסה. היא התחילה לקלל "מאפיה רוסית".

ש. מה היה אחר כך?

ת. היא נתנה לי מכה ברגל ואני נפלתי. אז אני ניסיתי לקום. אז ראיתי שיש לה צרור מפתחות ועם הצרור הזה, טוב שהיא לא הוציאה לי עין. היא נתנה מכה ומנסה לתת עוד מכה. כשאני קמתי אחרי כמה דקות, היא ברחה לחצר. ככה אני זוכר. אני עבדתי 40 שנה כרופא. נכון שרוב המקרים שראיתי זה אנשים חולים. אני חושב שהגב' בריאה לחלוטין, אבל התנהגות כזו לא ראיתי.

ש. מה אתה עשית באירוע השני?

ת. לא יכולתי לעשות שום דבר, כי הייתי על הרצפה. ניסיתי לקום והיא הרביצה לי עם המפתחות. דרך אגב עד היום יש כתמי דם שלי על הקיר. לא ניקו את זה. היא אגרסיבית.

ש. אני מרעננת זיכרון - מפנה אותך להודעה שלך?

ת. אני מסכים למה שכתוב בהודעה (הכוונה להודעתו השנייה, נ/6 - ש.א.). אחרי שהזכרת לי, אני אומר שהצלחתי לקום, דחפתי אותה לכיוון הדלת והיא ברחה. לא נתתי לה מכות ולא כלום. דחפתי אותה לכיוון הדלת והיא ברחה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 30 ואילך. ההדגשות הוספו).

23. באמצעות המתלונן הוגשו, בהקשר לאירוע השני, המוצגים הבאים:

ראשית, תעודה רפואית, מיום האירוע השני (26.4.11), שלפיה נמצאו על פניו של המתלונן חתכים מרובים מעל גבת שמאל, עם שטפי דם במצח, וכן שטף דם ונפיחות סביב מרפק שמאל ושוק שמאל (ר' ת/4). לתעודה צורפה תעודה מחדר המיון מהמרכז הרפואי ע"ש חיים שיבא, אליו פנה המתלונן בהמשך

אותו היום, לאחר שנחקר. בסיפא לתעודה זו צוין: **"ללא ממצא גרמי חריץ"**.

שנית, תצלומי פניו של המתלון, מיום האירוע השני, המתעדים שריטות מדממות (ר' ת/5).

24. בחקירה הנגדית טען המתלון כי הנאשמת כנראה מקנאת במתלוננים משום שהיא **"מסכנה"**, בשל נסיבות אישיות שאותן תיאר בעדותו. המתלון הוסיף והלין על כך שהנאשמת אינה מחנה את הרכב שלה בחניית הבניין, אלא רק במרחק של **"עשרה בתים"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 12 ואילך), הגם שלא ברור על מה הטרוניה ומה הקשר שלה לענייננו. אגב כך יש להעיר, כי באותו הדבק דברים טען המתלון שהנאשמת **"מפחדת ממני"**, הגם שבמקום אחר ציין: **"אנחנו מפחדים ממנה"** (שם, עמ' 25 שורה 15).

25. הסניגור הטיח במתלון כי השתלשלות האירועים באירוע השני היתה שונה מתיאורו הנ"ל, משום שאירועי אותו יום החלו בבוקר, עת דווקא הנאשמת הזמינה משטרה לבניין בטענה שהמתלוננים מציקים לה (כעולה מדו"ח הפעולה נ/3). בהקשר זה יוזכר, כי השוטרים שהגיעו בבוקר למקום שוחחו גם עם המתלוננים, ורק בהמשך היום, בשעות אחר הצהריים המוקדמות, אירע האירוע השני דנא (ר' גם בפסקה 6 דלעיל).

26. ואולם, המתלון טען **"לא זוכר בבוקר שום דבר"** ואף הוסיף: **"באותו הבוקר בכלל לא היה לנו שום דבר. רק בלובי נפגשנו"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 32 ואילך). באשר לרישום בדו"ח הפעולה נ/3, שלפיו המתלוננים כינו את הנאשמת **"משוגעת"**, אמר המתלון: **"אני אף פעם לא אמרתי שהיא משוגעת. אמרתי שהיא אולי סוציופתית..."** (שם, עמ' 24 שורה 20).

27. בהמשך הדברים, לשאלות הסניגור בדבר טענות הנאשמת כי המתלון הוא זה שפגע בה - תוך הפניה לתמונה המתעדת חבלה, הנראית כשטף דם פנימי בחזה שמאל של הנאשמת (נ/4) - השיב המתלון כלהלן:

ת. אדוני, אדוני. עוד פעם. הגברת אגרסיבית מאוד. לא מתנהגת בצורה נורמטיבית. אמנם אני עצבני, בסדר. אבל, אבל, אבל הגברת מסוכנת לסביבה. היא מסוכנת לסביבה.

ש. תגיד לי, איך זה קרה? (מציג לו תמונה של הנאשמת חבולה).

ת. אני יכול לדעת איפה היא קיבלה את זה? לא ממני. אני לא נתתי לה מכה. זה לא ממני. אני יודע ממת? זה? ... (ר' בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 22 ואילך).

28. עוד עומת המתלון עם טענת הנאשמת שלפיה הוא נהג לארוב לה בדלת דירתו, ואף הוצגה לפניו תמונה - לא ברורה - המתיימרת לתעד את אחד ה"מארבים" הנטענים (ר' נ/5, בה נראה לכאורה המתלון עומד בפתח דלת דירתו הפתוחה. ר' גם התמונה הדומה הנוספת, נ/7).

המתלון השיב כלהלן:

ש. אמנם זו תמונה לא ברורה, אבל בוא תגיד לי, אולי אתה מופיע בתמונה?

ת. זה לא אורב פה.

ש. אז תסביר מה זה?

ת. זה כנראה שיצאתי מאיזושהי סיבה ואני לא יודע מאיזו סיבה. היום עושים

אצלנו שיפוצים באחת מהדירות ואנחנו כל הזמן פותחים את הדלת ומופיעים בדלת. אני לא יודע אם זה אני בכלל. אני לא יודע מאיפה התמונה הזו (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 21 ואילך. ההדגשות הוספו).

29. ב"כ הנאשמת ביקש להגיש גם את ההודעה שנגבתה מהמתלון בקשר לאירוע השני, שנגבתה ביום האירוע (הוגשה וסומנה נ/6. הודעה מיום 26.4.11). כעולה מההודעה זו, גם באירוע זה נחקר המתלון באזהרה, בחשד שתקף את הנאשמת. בנוסף, המתלון נחקר בחשד לכך שהפר את ההוראה שניתנה להימנע מיצירת קשר.

המתלון השיב כלהלן:

אני לא התקרבותי אליה. אני הורדתי זבל. ירדתי ממעלית בלובי של כניסת הבית עם שקית זבל ביד אחת וביד השנייה היו לי משקפי שמש. כשהלכתי לכיוון דלת היציאה היא נכנסה מבחוץ. התחילה לצעוק (ק) מאפייה רוסים, זבל, ונתנה לי מכה ברגליים. היה לי כאב חזק ואני נפלתי. יש לי כאבים במרפק. אז נפלו לי מהידיים שקית ומשקפיים. אני איש חלש. אני חולה. אני חולה לב קשה. אין לי כוח להתקיף מישהו. כשקמתי היא עמדה על ידי וצעקה וכמו שבפעם שעברה היו לה מפתחות בידה זה כנראה נשק שלה. והא נתנה לי כמה מכות בפנים עם המפתחות ואני התחלתי לדמם. כשהיא נתנה לי כמה מכות אז אני ניסיתי להגן על עצמי ודחפתי אותה אחורה אז היא ברחה. אני צעקתי עליה מה את עושה, את מטורפת, והיא ברחה. אז אני התקשרתי דרך האינטרקום לאשתי וביקשתי להזמין משטרה. קללות מצידה נמשכות כבר כמה חודשים. היא דופקת בדלת שלנו.

ש: אתה אומר שאיך שהשכנה נכנסה ללובי של (ה)בנין היא ישר ראשונה תקפה אותך?

ת: ראשונה תקפה אותי. עם הרגל. היא נתנה לי מכה ברגל ואני נפלתי.

ש: מה זאת אומרת עם הרגל?

ת: בעיטה.

ש: ופגעה בך?

ת: כאבים היו לי. אני נפלתי מזה.

ש: כשקמת מה עשית?

ת: לא עשיתי כלום. היא עוד הפעם התקיפה אותי עם הידיים עם המפתחות.

ש: ומה קרה לך?

ת: אני הרגשתי כאבים ונזילת דם.

ש: ומה עשית כשהרגשת דם וכאבים?

ת: אני התחלתי לדחוף אותה ממני.

ש: ומה קרה לה כשדחפת אותה?

ת: היא הסתובבה וברחה (ר' נ/6, שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

(2) עיקר עדות המתלוננת:

30. המתלוננת היתה לדבריה עדה לסופו של האירוע הראשון, הגם שהתקשתה מאוד בזכירת פרטי עובדותיו (במקום אחד טענה שעברו "הרבה שנים" - ר' בפרוטוקול, עמ' 40 שורה 12). מכל מקום, בחקירתה הראשית סיפרה המתלוננת, בקשר לאירוע הראשון, כלהלן:

ת. אני פתחתי את הדלת כדי ללוות את בעלי כמו שאני תמיד עושה...

ש. לאן הוא הלך?

ת. הוא יצא החוצה. ולא יודעת, פתאום הוא שסגר את הדלת, כי הדלת הייתה פתוחה, עם לכלוך, עם אבנים, דלת ביטחון, דלת אש. והוא כנראה אסף את הדברים עוד פעם. כי אנחנו כמה פעמים כבר אספנו את הדברים והלכלוך ששמנו, היא כל הזמן שמה מתחת לדלת הזאת. כל זבל שהיא מוצאת בחוץ היא מביאה. הוא אסף את זה כנראה ושם את זה ליד הדלת שלה, כי זו דלת ממול. היא גרה ממולנו. והוא שם לה על יד הדלת שלה, כנראה היא פתחה את הדלת, יצאה, ולא יודעת מה, הוא התנפל, היא התנפלה עליו, לא יודעת. היא התנפלה עליו. אני לא יודעת בדיוק.

ש. את היית עדה לאירוע?

ת. אני ראיתי כבר שהיא דקרה אותו עם המפתחות (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 7 ואילך. ההדגשות הוספו).

ובהמשך:

ש. ומה עשה בעלך?

ת. מה עשה בעלי? הוא פשוט תפס אותה בידיים והכניס אותה בחזרה אל תוך הדירה.

ש. לדירה של מי?

ת. שלה. והיא כנראה נפלה. זה מה שאני ראיתי, שהיא נפלה על הטוסיק שלה. את זה אני כן ראיתי. הוא הכניס אותה בחזרה. היא התפרצה (שם, עמ' 33 שורה 3 ואילך. ההדגשות הוספו).

31. באשר לאירוע השני טענה המתלוננת כי נודע לה עליו בדיעבד, כשהמתלון התקשר אליה מהלובי באמצעות האינטרקום. לאחר מכן, כך לדבריה בחקירתה הראשית:

הוא עלה (מ)למטה ואני ראיתי שהוא מלא בדם, ואנחנו התלבשנו, יצאנו החוצה, וראינו שהיא מסתובבת לשכנים שלהם, שהם התאספו, השכנה שאני ראיתי אחת עם עגלה נכנסה, והיה דם על הרצפה, והיא כנראה נבהלה, אני לא יודעת. היא רצה מסביב שם. מסביב לבניין. אני לא יודעת כבר... (ר' בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 19 ואילך).

32. בחקירתה הנגדית, כשנשאלה המתלוננת אם בעלה היה דופק על דלת דירת הנאשמת, השיבה המתלוננת: "אולי הוא היה דופק ומביא לה את הזבל שהיה מתחת (לדלת - ש.א.), כדי שתדע

שזה הזבל שלה ולא שלנו. בהמשך, כשנשאלה המתלוננת אם ראתה את בעלה הולך לצד השני של רחבת המעליות ודופק על דלתה של הנאשמת, היא ענתה: **"אולי כן אולי לא"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 19).

33. ב"כ הנאשמת עימת את המתלוננת - כפי שעשה בחקירת המתלונן - עם ההקלטות שערכה הנאשמת (לפי טענתה, ר' נ/1). הגם שהמתלוננת הכחישה כי קיללה או גידפה את הנאשמת, ואף טענה שהנאשמת היא זו שנהגה לקלל (ר' בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 23 ואילך), הרי שלמשמע אחת ההקלטות אמרה המתלוננת: **"אולי זה הקול שלי"** (שם, עמ' 36 שורה 22). בהמשך הדברים, משהוטח במתלוננת כי מההקלטות עולה שהמתלוננים מתנהלים בגסות, היא השיבה: **"אתה משווה התנהלות של דיבור בתקיפה פיסית"** (שם, עמ' 37 שורה 3).

(3) עדויות החוקר ויתר מוצגי התביעה:

34. מטעם המאשימה העיד כאמור גם החוקר, רס"מ חסאן, שגבה את הודעת הנאשמת ביום האירוע הראשון (ת/1. הודעה מיום 5.4.11), וכן תפס את התקליטור הכולל הקלטות שערכה הנאשמת, בהן לטענתה נשמעים המתלוננים מקללים אותה והמתלונן אף דופק על דלתה (ר' מזכר החוקר, ת/2, וכן התקליטור, שהוגש מטעם ההגנה כמוצג נ/1).

יתר מוצגי התביעה הוגשו, בסופו של דבר, בהסכמה. מוצגים אלה כוללים שתי הודעות נוספות של הנאשמת מיום האירוע השני (ר' ת/9 ות/14) וכן מזכרים של שוטרים שהגיעו לשני האירועים ודוחות עיכוב של הנאשמת והמתלונן, שניהם מיום האירוע השני (ר' ת/7 ות/8).

(א) הודעת הנאשמת בעניין האירוע הראשון:

35. הודעת הנאשמת בעניין האירוע הראשון נגבתה, כאמור, עוד באותו היום (5.4.11). הנאשמת הוחשדה בכך שתקפה את המתלונן וגרמה לו לחבלות. הנאשמת אישרה כי ידעה שהשארית הדלת פתוחה מפריעה למתלונן, אך הכחישה בתוקף כי תקפה אותו:

אני מבינה על מה אני נחקרת. אנחנו משנת 80' גרים בשכנות, הוא גר מולי. בבניין שאנחנו גרים בו יש דלת של חדר מדרגות. מפריע לו שהדלת פתוחה ואני משאירה אותה פתוחה כי יש לי פחד ממקומות סגורים, אני מפחדת ומאז שאני בהליכי גירושין אני בפחדים שעוקבים אחריי. היום בבוקר פתחתי את הדלת, וברגע ששמתי משהו מתחת לדלת הוא בא ודחף אותי ואני בכוח ניסיתי לפתוח את הדלת, וברגע שדחף אותי אני החזרתי לו, היו לי מפתחות ביד והתגוננתי. הוא דחף אותי על קיר והם שניהם (הכוונה לשני המתלוננים - ש.א.) עומדים וצועקים עליי. 30 שנה לא היה בינינו כלום.

...

ש: איך תקפת את (המתלונן)?

ת: אני לא תקפתי אותו, אני שמתי... ני(ר) מקופל מתחת לדלת ובא מאחורי ודחף אותי וסגר את הדלת והשאיר אותי בחוץ.

- ש: תקפת אותו עם המפתח?
- ת: התגוננתי.
- ש: איך התגוננת?
- ת: הוא דחף אותי וזורק ואני החזרתי.
- ש: איך את מסבירה שיש לו סימנים בידיים ובלחי ובחזה?
- ת: אין לי מושג. הוא אמר אני אתקיף אותך בלי להשאיר סימנים.
- ש: היו עדים במקום?
- ת: הוא ואשתו.
- ש: את זקוקה לטיפול רפואי?
- ת: לא.
- ש: יש לך סימנים?
- ת: כן, יש לי שריטה מהקיר כשדחף אותי (מציגה בפניי שריטה במרפק יד ימין)...
(ר' 1/ת, שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

(ב) הודעת הנאשמת בגין האירוע השני:

36. יום האירוע השני (26.4.11) היה מורכב יותר מהראשון, במובן זה שהוא כלל כאמור שני אירועי-משנה. בבוקר יום האירוע הזמינה הנאשמת משטרה לבניין ולאחר מכן הגיעה לתחנת המשטרה ומסרה הודעה (ר' 14/ת, הודעה פתוחה שנגבתה מהנאשמת ביום 26.4.11 בשעה 11:52. יובהר כי תחנת המשטרה המדוברת היא תחנת מסובים, ולשם קיצור תכונה להלן - התחנה). בהודעה זו התלוננה הנאשמת על כך שהמתלוננים סוגרים את הדלת וכשהיא פותחת אותה מקללים אותה בצורה חמורה ואגרסיבית והיא אינה יכולה לצאת מהבית.

37. האירוע דנא התרחש רק בשלב מאוחר יותר, בשעה 13:27, כאשר הנאשמת שבה לבניין. בגין אירוע זה עוכבו הן הנאשמת והן המתלוננת על ידי השוטרים שהגיעו למקום (ר' דוחות העיכוב 7/ת/8). השניים הובאו לתחנה ונחקרו, שניהם, באזהרה. מכאן, שהנאשמת נחקרה ביום האירוע השני (26.4.11) פעם נוספת בתחנה, הפעם בשעה 15:40 (ר' 9/ת). בחקירה זו הוחשדה הנאשמת בתקיפת המתלונן ובהפרת ההוראה להימנע מכל מפגש עמו - הוראה שכזכור ניתנה על ידי קצין משטרה בעקבות האירוע הראשון - ומסרה כלהלן:

ת: אני חושבת שאתה הופך. אני זאת שמתלוננת. הוא בא הוא דפק לי בדלת. לא רק תוקף לא נותן לי לצאת מהבית. היום בבוקר פתחתי את הדלת מתוך כוונה לצאת. אחרי חמש דקות הוא הבין שהדלת פתוחה. הוא סגר את הדלת ובא ועם פטיש אני חושבת, הוא דפק על הדלת שלי. אחר כך הוא המשיך לקלל. אחר כך גם אשתו התחילה לקלל. הוא באיומים צעק לי בואי תצאי מהבית. אני מהפחד לא יצאתי מהבית. אני במשך שעות רציתי לצאת והיא עמדה שם וצעקה וקיללה.

הזמנתי משטרה. בחסותם של השוטרים אפשרו לי לצאת מהבניין. עשיתי כמה סידורים ורציתי לחזור הביתה. בדרך ראיתי אותו אז התעכבתי. אחרי כמה זמן חשבתי שהוא כבר הלך גם נכנסתי מהדלת האחורית. אני ניגשת עם מפתח להוציא דואר, פתאום הוא בא והתחיל לקלל ולהרביץ. הוא בא עם עיניים מטורפות והיו לו קניות או משהו כזה ועם הסל התנפל עליי. זה כאב לי. היה לי מפתח ביד ולא הייתה לי ברירה להתגונן. הוא בן אדם בריון. אחרי זה הוא התחיל לרדוף אחריי. הוא לא נתן לי להיכנס לבית. נאלצתי להזמין שוב משטרה.

ש: האם היום בלובי של הבניין פגשת את (המתלונן)?

ת: כן.

ש: נכון שאסור לך להיפגש איתו על פי החלטת קצין משטרה?

ת: ממש נכון. אני עשיתי הכל על מנת לא להיפגש איתו.

ש: מה עשית?

ת: הייתי צריכה לחזור הביתה. ראיתי אותו בכניסה חיכיתי, חשבתי שהוא עלה ונכנסתי מהדלת השנייה. אני מפחדת ממנו. הוא חיכה למטה כדי להיתקל בי. אני מבקשת שתבדקו הקלטות שיחות שלו עם בעלי (הנאשמת הסבירה בעדותה כי בזמנו סברה שבעלה לשעבר גם היה מעורב בדבר - ש.א.)...

...

ש: איך את מסבירה שגם בפעם שעברה גם במקרה היו לך מפתחות ביד?

ת: אני יצאתי מהחדר שלי הלכתי לפתוח דלת. כשאני יוצאת מהבית אני הולכת עם מפתחות. זה לא נשק שלי... (ר' ת/9, שורה 4 ואילך).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

38. מטעם ההגנה העידה הנאשמת עצמה בלבד. הנאשמת תיארה, בחקירתה הראשית, את הסכסוך שפרץ בינה לבין המתלוננים בקשר לדלת, הגם שלפני כן חיו הצדדים ביחסי שכנות סבירים במשך עשרות שנים. לטענת המתלוננת, היא נהגה להשאיר את הדלת פתוחה כדי לעלות ולרדת במדרגות. המתלוננת אישרה כי שמה חפץ כלשהו מתחת לדלת, על מנת שהיא תישאר פתוחה ותהיה לה יציאה חלקה, אך הכחישה את טענות המתלוננים אודות השארת זבל או פסולת (ר' בפרוטוקול, עמ' 44-45).

39. את האירוע הראשון תיארה הנאשמת, בחקירתה הראשית, כלהלן:

ת. כהרגלי עד אותו זמן מאז שהדלת הייתה סגורה, פתחתי את הדלת, יצאתי מהדירה שלי עם המפתח כי אם הדלת נטרקת נשארים בחוץ, ולכן לקחתי מפתח והתכופתי לשים משהו מתחת לדלת שיחזיק אותה פתוחה ואז תוך שנייה תוך כדי שאני מ(ת)כופפת יצא (המתלונן) מהדירה שלו כשהמרחק של הדירה שלו מהדלת הוא צמוד... בעודי מתכופפת ושמה משהו מתחת לדלת הוא תקף אותי

וזרק אותי החוצה, ולא יכולתי לחזור הביתה, הוא סגר את הדלת, דבר שלא אפשר לי לחזור לדירה שלי. הוא ואשתו החזיקו את הדלת ולא אפשרו לי לפתוח אותה.

- ש. בסופו של דבר חזרת לדירה. מה היה אחר כך?
- ת. הצלחתי בכוח לפתוח, והם עמדו שניהם בקומה ותקפו אותי.
- ש. מה עשית?
- ת. הדפתי אותם. אני לא אדם אגרסיבי ולא היה לי עסק מעולם עם אף אחד כולל השכנים בבניין. לא היה לי אף פעם שום דבר מהסוג הזה.
- ש. קרה לך משהו?
- ת. הוא ממש פצע אותי. שהוא דחף אותי נפצעתי מהקיר וגם חבלות נוספות אבל לא דרמטיות ולכן לא הלכתי לבית חולים. אבל הזמנתי משטרה. הזמנתי משטרה והיא הגיעה ולקחה את שנינו לתחנת המשטרה ופתחה תיק לשנינו... (ר' בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 4 ואילך. ההדגשות הוספו).

40. בחקירתה הנגדית טענה הנאשמת שרק המתלונן - להבדיל מהמתלוננת - תקף אותה, והבהירה: "לא אמרתי ששניהם תקפו אלא שכל הזמן שניהם נכחו ביחד" (ר' בפרוטוקול, עמ' 50 שורה 9). הנאשמת נשאלה מדוע לא מסרה את כל הפרטים לשוטרים, שהגיעו למקום באירוע הראשון (ר' דו"ח הפעולה ת/11), והסבירה כי שם סיפרה את הדברים בתמצות ואילו בבית המשפט היא מתבקשת לתת פרטים.

41. משנדרשה הנאשמת להסביר את החבלות על פניו ועל גופו של המתלונן, היא השיבה: אין לי הסבר, היה לי מפתח ביד והדפתי אותו. מאידך אני רוצה לציין שהלכנו למשטרה ביקשתי שינקו ויראו מתחת לנטפים אם יש בכלל משהו והם (החוקר - ש.א.) לא הסכימו (ר' בפרוטוקול, עמ' 50 שורה 29).

42. בהמשך נשאלה הנאשמת - על רקע דבריה כי באותה עת היתה במצב חרדתי בשל הליך הגירושין שעברה - אם ייתכן שבשל הלחץ בו הייתה נתונה בו היא אמנם תקפה את המתלונן. הנאשמת השיבה: אני 70 שנה לא תקפתי אף אחד, ולא נראה לי סביר שבגיל 70 אתקיף בן אדם (ר' בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 20).

43. באשר לאירוע השני הרחיבה הנאשמת מאוד בתיאור אירועי הבוקר, בטרם האירוע מושא כתב האישום. לדבריה, לאחר שהמתלונן דפק בחוזקה על דלתה, והמתלוננים קיללו אותה ואף ארבו לה - כפי שעולה לטענתה מתמונות שצילמה מעינית דלת דירתה (ת/5 ות/7) - היא חששה לצאת מדירתה. לפיכך, הנאשמת הזעיקה משטרה תוך שהיא עורכת הקלטות (ר' בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 1 ואילך).

44. לגרסת הנאשמת, לאחר שהגיעו השוטרים לבניין התאפשר לה לצאת מדירתה והיא ניגשה לתחנה. את המשך השתלשלות העניינים תיארה הנאשמת כלהלן:

הגעתי למשטרה והגשתי עוד תלונה והלכתי לעשות סידורים וכשחזרתי הביתה, באתי ברכב וראיתי אותו (את המתלונן - ש.א.) הולך ברגל עם ניילון כנראה ערך קניות. התמהמהתי בכוונה

כדי שהוא יעלה הביתה ולא אתקל בו. גם נכנסתי מהדלת האחורית כדי לא להיתקל בו וגם המתנתי זמן סביר שהייתי בטוחה שהוא לא למטה. ישר ניגשתי לתיבת הדואר לבדוק אם יש לי מכתבים ואז פתאום הוא קפץ לי לא יודעת מאיפה הוא צץ עם סל הקניות שהיה בתוכו בקבוק... הוא בא בריצת אמוק וסובב את השקית קניות עם הבקבוק ופגע בי בצורה קשה בחזה עם הבקבוק. כשהוא עשה את התנועה הזו הוא התחיל לרוץ והתחלק ונפל. הוא התאושש מהר והמשיך לרוץ ופגע בי (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 12 ואילך).

45. הנאשמת סיפרה כי עקב היפגעותה כאמור - בחזה שמאל, כעולה מהתמונה נ/4 - היא ביקשה במהלך מעצרה להילקח לבדיקה רפואית, ואמנם נלקחה לבית החולים וולפסון. במעמד העדות לא היתה בידי הנאשמת התעודה מאותה בדיקה, אך היא צורפה לסיכומים, על פי החלטת בית המשפט שהתירה זאת (ר' ההחלטה בעמ' 57 לפרוטוקול, וכן התעודה הרפואית, נספח ב'2 לסיכומי ב"כ הנאשמת).

46. בחקירה הנגדית הטיח התובע בנאשמת כי היא לא סיפרה בזמן אמת על הפגיעה עם הבקבוק, אך הנאשמת טענה שכן תוך שהוסיפה: "התוצאה מדברת בעד עצמה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 54 שורה 6 ואילך). התובע הראה למתלוננת כי תמונה, הדומה לתמונה נ/4, מצויה בתיק החקירה ומהכיתוב עליה שהיא צולמה רק ביום 4.5.11, דהיינו: רק מספר ימים לאחר האירוע השני (התמונה מתיק המשטרה הוגשה וסומנה ת/15). הנאשמת השיבה שאינה יודעת להסביר כיתוב זה אך עמדה על טענתה שהיא הלכה להצטלם הישר לאחר ששחררה מבית המעצר (ר' בפרוטוקול, עמ' 54 שורה 22 ואילך).

47. עוד נשאלה הנאשמת אודות ההקלטות, שלדבריה ביצעה בבוקר יום האירוע השני (ר' התקליטור נ/1). הנאשמת חזרה וטענה כי מדובר בהקלטות של המתלוננים, מחוץ לדלת דירתה, שאת קולותיהם היא מכירה. כשנשאלה הנאשמת מדוע לא מסרה למשטרה את ההקלטות בזמן אמת - אלא רק לאחר מספר חודשים - היא השיבה כי סיפרה למשטרה אודותיהן. ב"כ המאשימה עימת את הנאשמת עם העובדה שאף בהודעתה הראשונה מאותו היום (ת/14) אין אזכור להקלטות, אך היא עמדה על טענתה הנ"ל (ר' בפרוטוקול, עמ' 52-53). יש לציין כאן, כי הגם שבהודעה ת/14 אמנם לא מוזכרות ההקלטות, הרי שבדו"ח הפעולה של השוטרים - שהגיעו בבוקר יום 26.4.11 לבניין - נרשם שלטענת הנאשמת "יש צילומים והקלטות שבהם השכנים מקללים ומאיימים" (ר' בדו"ח הפעולה נ/3).

ד. דיון והכרעה:

48. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מעדויותיהם, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי וקראתי את סיכומי ב"כ הצדדים, שהוגשו בכתב, אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בדבר אשמתה של הנאשמת בעבירות שבגין היא הואשמה לפניי.

מספק זה זכאית הנאשמת ליהנות ועל כן דינה הוא לזיכוי.

(א) התנהלות הצדדים:

49. במקרה דנא עסקינן בשני אירועים, שאין כל מחלוקת כי היתה בהם אלימות הדדית. לא זו בלבד שבעובדות כתב האישום עצמן מצוין - ובהגינות המאשימה, יש לומר - שבשני האירועים המתלונן דחף

את הנאשמת, כאשר באירוע הראשון היא אף נפלה ונפגעה, אלא שהיבט זה של האירועים התברר מיד עם תחילת מעורבות המשטרה ועוד לפני שנערכו פעולות חקירה כלשהן. כבר בדוחות הפעולה של השוטרים - שהגיעו לזירה בשני האירועים - מצוינות לא רק הפגיעות הפיזיות שנגרמו למתלונן אלא גם אלה שנגרמו למתלוננת (ר' בדו"ח הפעולה ת/11 בקשר לאירוע הראשון, ובדו"ח הפעולה ת/6 בקשר לאירוע השני). לפיכך, כאשר נחקרו הנאשמת והמתלונן - בשני האירועים עוד ביום האירוע - שניהם נחקרו בחקירות באזהרה, בחשד לתקיפות הדדיות (ובאירוע השני גם בעבירה של הפרת ההוראה החוקית שניתנה להם על ידי קצין משטרה להימנע מיצירת כל קשר ביניהם).

50. נתונים אלה מצביעים על כך שכבר מתחילת הדרך היתה קיימת אי בהירות בשאלה מי תקף את מי באירועים דנא. אי בהירות זו אף התעצמה, נוכח העובדות שהתבררו במשפט, שמהן עולה שמדובר בסכסוך שכנים הדדי בו גם המתלוננים לא טמנו את ידם בצלחת.

בעניין אחרון זה יש ליתן משקל-מה לעולה מההקלטות נ/1, התומכות בטענות הנאשמת אודות הצקות, התבטאויות חריפות ואף קללות מצידם של המתלוננים. הגם שהמתלוננים הודו רק בחצי פה ובאופן לא עקבי בכך שהם הדוברים בהקלטות, הרי שמעדותיהם עלה, למצער, שהם אמנם לא חסכו את שבט לשונם מהנאשמת.

51. בנוסף, בעדויות המתלוננים בבית המשפט ניכרה עוינות כלפי הנאשמת, תוך שהמתלוננים מצאו לנכון להעלות נגדה טענות ומענות שונות ומשונות, שלחלקן אין כל קשר לפרשה דנא (לציטוט חלק מטענותיהם ר' בפסקה 10 ובפסקה 24 דלעיל). גם אם אניח שלעוינות זו היה רקע מוצדק - ואין צורך לקבוע כאן מסמרות בדבר - הרי שיש בה כדי להצביע על אינטרס ברור של המתלוננים במשפט; על כל המשתמע מכך מבחינת יכולת בית המשפט לקבוע על יסוד עדויותיהם ממצאים עובדתיים ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים.

52. יוטעם, כי אין בדברים הנ"ל משום קביעה כי הנאשמת נהגה כהלכה, או במידת האדיבות הראויה בין שכנים, באירועים מושא כתב האישום. הלכה למעשה, על פני הדברים נראה כי ההיפך הוא הנכון וכי שני הצדדים נהגו בעניין הדלת באופן בלתי ראוי ומתגרה, האחד כלפי משנהו. יחד עם זאת, השאלה הטעונה הכרעה לפניי אינה שאלה מתחומי ההליכות והנימוסים הראויים בין שכנים, אלא השאלה אם אשמתה של הנאשמת בתקיפת המתלונן הוכחה מעבר לספק סביר; והתשובה לשאלה זו הינה בשלילה.

(ב) יחסי הכוחות הפיזיים בין הצדדים (בין המתלונן לבין הנאשמת):

53. המתלונן הלין, עוד בחקירתו (השנייה) במשטרה, על כך שבעטיה של מחלת לב הוא חלוש ועל כן חסר יכולת לתקוף את הנאשמת (ר' נ/6 שורה 4. לציטוט הדברים ר' בפסקה 29 דלעיל). אמנם לא הובאו לפניי ראיות בדבר מצבו הרפואי של המתלונן בתקופה הרלוואנטית, אך המתלונן אינו אדם צעיר (יליד שנת 1938). יחד עם זאת, הנאשמת צעירה מהמתלונן בשלוש שנים בלבד (ילידת שנת 1941), ועל פני הדברים יחסי הכוחות הפיזיים ביניהם - כפי שניתן היה להתרשם מהופעתם בבית המשפט - אינם נוטים לטובת הנאשמת.

54. אך מובן הוא, כי התרשמות מהופעה בבית משפט אינה יכולה, כשלעצמה, לשמש יסוד למסקנה בדבר יחסי כוחות פיזיים, אך במקרה דנא המתלונן עצמו סיפר שבאירוע הראשון הוא "לקח" את הנאשמת בידי, בתנועת חיבוק, הוביל אותה כך לדירתה, דחף אותה לתוך דירתה בכוח - באופן שהיא

נפלה על הרצפה - וסגר אחריה את הדלת (ר' בפסקה 18 דלעיל). מתוך תיאור זה ברור בעליל שהמתלון הינו חזק במידה ניכרת מהנאשמת, שהרי "לקיחתה" כך - בעל כורחה - מלמדת זאת באופן חד משמעי. אין זה סביר, אפוא, כי בהינתן יחסי כוחות אלה הנאשמת יזמה תקיפה פיזית של המתלון, ואף בכך יש כדי לעורר ספק בטענה כי היא זו שתקפה מיוזמתה את המתלון.

55. בהקשר זה יש להעיר גם אודות תיאור המתלון את תחילת האירוע השני. כזכור, על פי גרסתו של המתלון האירוע החל עת נאשמת תקפה אותו בדלת הכניסה ללובי הבניין - ככה סתם, לפתע פתאום, ללא כל סיבה או עילה מידית. על פני הדברים, תיאור זה נראה כמוקצן ומועצם, וזאת הן נוכח יחסי הכוחות הפיזיים בין הצדדים, הן נוכח העובדה שהנאשמת התגוררה עשרות שנים בשכנות סבירה עם המתלונים והן נוכח העובדה שמדובר בלובי כניסה של בניין מרובה-דיירים. ואכן, נראה כי אף חוקר המשטרה, שגבה את הודעת המתלון בעניין האירוע השני, תמה-משהו על תיאור זה ועל כן שאל את המתלון: **"אתה אומר שאיך שהשכנה נכנסה ללובי של (ה)בניין היא ישר ראשונה תקפה אותך?"** (ר' 6/נ שורה 10. לציטוט המלא ר' בפסקה 29 דלעיל).

(ג) האבחנה בין הצדדים (בין המתלון לבין הנאשמת):

56. נוכח כל שנאמר עד כאן נשאלת השאלה מהי האבחנה מהותית בין המתלון לבין הנאשמת ומדוע על בית המשפט להעדיף את גרסתו של המתלון על פני גרסת הנאשמת. הלכה למעשה, ההבדל היחיד בין השניים, שהוכח כדבעי, נוגע לחומרת הפגיעות: בעוד שהפגיעות שספגה הנאשמת בשני האירועים לא כללו דימומים כלשהם, המתלון נפגע בשניהם באופן שגרם לו לדימומים (המתלון אמנם לא זכר בעדותו בבית המשפט שנפגע באירוע הראשון, אך הפגיעות המדממות הוכחו בצילומים ת/3).

57. ואולם, הבדל זה, כשלעצמו, אין בו כדי להכריע בין גרסאות הצדדים, בפרט כאשר אין עסקין בפגיעות פיזיות חמורות במתלון:

באירוע הראשון - לא הוגשה תעודה רפואית, וכאמור המתלון אפילו לא זכר שנפגע ונשרט.

באירוע השני - הגם שהפגיעות לוו בדימום, מהתיעוד הרפואי לא עולה שדובר בפגיעות חמורות (ר' בפסקה 23 דלעיל).

58. באשר לאירוע הראשון קיים הבדל נוסף, בכך שהמתלוננת - ולא רק המתלון - העידה לגביו. יחד עם זאת, מעבר לכך שעסקין בבני זוג, שבפרשה דנא פעלו יחדיו, המתלוננת עצמה טענה שלא ראתה את תחילת האירוע - שהוא העיקר לענייננו - ועל כן אין בעדותה כדי להעלות או להוריד. הלכה למעשה, עדותה של המתלוננת אף תומכת במידת מה בגרסת הנאשמת, והכוונה לכך שהיא תיארה כיצד המתלון דחף את הנאשמת באופן שהיא נפלה ארצה בתוך דירתה. בהקשר זה אף לא למותר לציין כי המתלוננת החלה את תיאור המאבק, במסגרת עדותה הראשית לפני, באומרה: **"לא יודעת מה, הוא התנפל, היא התנפלה עליו, לא יודעת..."** (לציטוטים ר' בפסקה 30 דלעיל. ההדגשה כאן הוספה).

59. בנסיבות אלה, ספק רב הוא אם היה זה צודק לערוך אבחנה בין הנאשמת לבין המתלון ולהעמיד רק אותה לדין. אף בכך יש אפוא כדי לתמוך במסקנת הזיכוי, וזאת מטעמים של "הגנה מן הצדק".

ה. סוף דבר:

60. העולה מן המקובץ הוא כי, בסופו של יום, נותר ספק סביר בשאלת אשמתה של הנאשמת. מתוך הראיות שהובאו לפניי לא ברור כיצד החלו שני האירועים ומי בדיוק תקף את מי. יתר על כן, המתלון לא זכר היטב את פרטי שני האירועים, ונסיבות שני האירועים מעוררות שאלות ותהיות, גם נוכח העובדה שבשניהם היתה אלימות הדדית ובשניהם נגרמו פגיעות פיזיות לשני הצדדים.

61. אכן, בשני האירועים נשרט המתלון ונגרמו לו דימומים, לטענת הנאשמת ממפתחות שהחזיקה בידה ותוך שהיא מתגוננת מתקיפותיו. העובדה שהדבר קרה פעמיים - דהיינו: שבשני המקרים החזיקה הנאשמת במפתחות - עומדת לרוץ לנאשמת ומעוררת תהיות לגבי התנהגותה. יחד עם זאת, אין בתהיות אלה די כדי לבסס הרשעה בפלילים. מכל מקום, נוכח כל שנאמר לעיל המסקנה המתבקשת היא כי על יסוד העדויות ויתר הראיות שהובאו בפניי לא ניתן לקבוע - בוודאות הנדרשת בפלילים - שהנאשמת אמנם תקפה את המתלון, כנטען בכתב האישום.

אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשמת.

62. בשולי הכרעת דין זו יש לציין כי לאחר הגשת הסיכומים הגישה הנאשמת, בעצמה, טיעונים וראיות נוספים, כמסתבר על דעת עצמה וללא התייעצות בבא-כוחה; ובכך גרמה לדחיית מועד מתן הכרעת הדין בשל הצורך בהבהרת הדברים (ר' בבקשה מס' 20). כמעט אין צריך לומר כי נאשם מיוצג אינו רשאי להגיש בקשות - קל וחומר ראיות - שלא באמצעות עורך-דינו, והנאשמת דנא אינה יוצאת מכלל זה. פשיטא, אפוא, כי אין בהכרעת דין זו התייחסות לטיעונים הנ"ל או לצרופותיהם.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ו, 04 מאי 2016, במעמד הצדדים.